

derunt, quam nunc protenduntur, idque facile colligi potest ex iis quæ Livius, Polybius & Iustinus, de irruptione Cenomanorum Italiam literis mandarunt. Territorii una pars fertilis est, alia sterilis, Incolisque facilius est venaticas carnes, quam panem & vinum apponere; non tamen iis omnino caret, aliqua enim huius Provincia partes tam fertiles sunt, ut eam nec Andegavensis Dux, nec Turonia Vini bonitate, Frugumque fertilitate superent. Solum herbosum, pastionique Pecudum commodum. Hanc vero Provinciam sub Aquitania comprehensam, aliquando paruisse legimus Ducibus Aquitanis, donec inter Reges Franciæ Ludovicum IX & Angliæ Henticum III pactum fuit, ut Anglus Aquitania, quam ab Septentrione Carantonus fluvius, ab Meridie Pyrenæi Montes terminarent, contentus, in perpetuum cederet Normannia, Terrisque Cenomanorum & Andegavensium; eique numerarentur circiter septuaginta aut eorum millia. Rex Franciæ Ioannes Andium & Cenomanorum Comitatum Ludovico Filio Secundo genito dedit. Donationis Diploma anni circiter CCCIX, in Scrinio Regis adhuc visitur. Ludovico ordine successere Ludovicus II Filius. & Ludovicus III Nepos. Hi tres titulum Regum Neapolitanorum gesserunt. Ludovico tertio vita defuncto nullis post se relictis liberis, ei successit Renatus frater, quem Regina Neapolitana Ioanna, eius nominis III, suum Hæredem in Regno Neapolitano & in Comitatu Provinciæ instituit. Renatus ex Isabella Caroli audacis filia suscepit Ioannem filium, Calabria Ducem, cui supervixit Renatus pater. Hic Ioannes ex Maria Caroli Ducis Borboniæ filia, genuit Nicolaum Calabria Ducem & Marchionem Pontensem, qui absque liberis decessit, avo Renato adhuc superstite. Renatus Nepoti suo Renato ex Iolanta filia, & Friderico Vadimontano, iura Regni Neapolitani & Comitatus Provinciæ resignare noluisse, sed ea Carolo fratri suo, Cenomanorum Comiti, reliquisse fertur: qui cum etiā paulo post moreretur Ludovicum undecimum rerum suarum Hæredem instituit. Cæterum tota hæc Regio superioribus annis in duas quasi abiit partes. Civitas (Cenomanensis, Ditioni addita est Regis Franciæ; Urbs autem Mainia, Maine cum Marchionatu, nunc in Ducatus decus erecto, Guisæ gentis agnoscit Dominium. Opidum Primarium ad Sartram fluvium, vulgo le Mons. Ab initio sedes Baillivatus; post Henricum II Præficialis est facta, ad quam variorum Opidorum appellationes devolvuntur. Ducatus, olim Comitatus, Vindocinensis, Dux de Vendosme, initium capit a Baugenciaco, Limite inter duas Belsias, quæ cognominantur Solonia & Vindocina, fines longe lateque extendens ad Santonas usque, ut quidam volunt. Dicitur ad Vindocino Opido vulgo Vendosme. Ptol. fortè O'vudmou (sic enim legendum) est Aulerciorum Cenomanorum, in Gallia Lugdunenli Urbs. Nihil hic adfirmamus. Nam O'vudmou illud, certius fortean est Opidum quod hodie le Mans; quæ Magni Scalligeri sententia. Vindocini Comites originem ducunt ex Borboniorum stemmate. Primum Comitem legimus Ludovicum Brobonium, Ioannis Marci Clermontique Comitris F. Successerunt huic recta linea Filius Ioannes, Franciscus Nepos, & Carolus Pronepos, quem primum Vindocini Ducem, creavit Franciscus I Galliarum Rex. Filium Carolus habuit Antonium Vindocini Ducem, Franciæ Parem, & per Ioannam Albretam Conjugem, Navarrae Regem, quo natus Henricus Borbonius. Galliæ eius nominis IV. Navarraq; Monarcha Potentissimus Bearnii Princeps, Dux Vindocini, &c. Sant & Beaufort & la Val.

Soli qualit. u.

Imperium Majorum.

Opida.

Ducatus Vindocinensis.

Imperium majorum.

Vandosme
Angliæ Rosae
lit. 64
ex Cæsar. in verbo
Vindocin